

Arrest

nr. 221 528 van 21 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MOUBAX
Clayslaan 95
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 21 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 februari 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MOUBAX, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 februari 2018 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 7 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te hetend):

naam: S.

voornaam: R.

geboortedatum: (...)1989

geboorteplaats: Hoshiarpur

nationaliteit: India

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen verdere pogingen (naast asielaanvraag 2011) ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten van 19.02.2013 en 25.04.2013 dat hem betekend werd dezelfde dag van de arrestatie. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 19.02.2013. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen verdere pogingen (naast asielaanvraag 2011) ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten van 19.02.2013 en 25.04.2013 dat hem betekend werd dezelfde dag van de arrestatie. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 19.02.2013. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene heeft op 01.12.2011 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 12.03.2012.

Betrokkene ontving vervolgens op 26.03.2012 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Vasthouding

(...)"

Op 7 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing houdende een inreisverbod voor drie jaar, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : S.

voornaam : R.

geboortedatum : (...)1989

geboorteplaats : Hoshiarpur

nationaliteit : India

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07.02.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen verdere pogingen (naast asielaanvraag 2011) ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten van 19.02.2013 en 25.04.2013 dat hem betekend werd dezelfde dag van de arrestatie. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 19.02.2013. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft op 01.12.2011 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 12.03.2012. Betrokkene ontving vervolgens op 26.03.2012 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Op 21 april 2018 is verzoeker gerepatrieerd.

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153.761*).

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (*RvS 18 december 2012, nr. 222.810*).

Uit de informatie verstrekt door de verwerende partij aan de Raad blijkt dat verzoeker werd gerepatriëerd naar India op 21 april 2018. Dit gegeven wordt niet tegengesproken door de raadsman van verzoeker. Uit voormeld gegeven volgt dat de eerste bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen.

Ingevolge de uitvoering van de eerste bestreden beslissing en aangezien het doel van verzoeker zich in het verleden situeert, heeft hij er geen actueel belang meer bij dat de eerste bestreden beslissing zou worden vernietigd.

Bijgevolg doet verzoeker niet langer blijken van het rechtens vereiste actueel belang bij de aanhangig gemaakte procedure tot nietigverklaring zodat onderhavig beroep tegen de eerste bestreden beslissing niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert in zijn verzoekschrift middelen aan waarbij hij een uitdrukkelijk onderscheid maakt tussen het middel dat hij aanvoert ten aanzien van het 'inreisverbod' en de 'verwijderingsmaatregel'.

Gelet op hogerstaande vaststelling, met name de onontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, zal enkel het middel aangevoerd ten aanzien van de tweede bestreden beslissing – het inreisverbod – worden behandeld.

In het middel, gericht tegen het inreisverbod voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"INZAKE HET INREISVERBOD

Terwijl artikel 74/11 §1, als volgt luidt:

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

°;

2 ° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

...het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.

Terwijl dit inreisverbod hoe dan ook niet kan gerechtvaardigd worden, nu er een hoger belang moet worden aangehaald zijnde de familie en gezinskern die in het gedrang dreigt te komen door en aldus een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Doordat een inreisverbod slechts in samenhang met een wettig genomen BGV kan worden genomen; dat dit in casu niet het geval is zoals blijkt

uit het hierboven ontwikkelde argument; dat een inreisverbod dat niet gepaard gaat met een wettig BGV eveneens dient vernietigd te worden

Doordat bovendien het inreisverbod zelf aangetast is door onwettigheid en gebrekkige motivering; doordat DVZ hierbij geen rekening houdt met het hoger belang van het land, het familieleven en de fundamentele rechten neergelegd in internationaal juridische instrumenten die België binden (artikel 74/13 Vw).

Doordat DVZ bovendien kan beslissen in individuele gevallen geen inreisverbod op te leggen, omwille van humanitaire redenen (artikel 74/11, §2 Vw) en houdt deze verplichting geen automatisme in maar een zekere mate van appreciatiebevoegdheid en kan de duur ervan schade veroorzaken in casu de scheiding met zijn vriendin en zijn ongeboren kind zodat de duur ervan in geen geval rekening houdt met de omstandigheden van de zaak (artikel 74/11, § 1 Vw).

De Terugkeerrichtlijn verplicht dat daarbij een individueel onderzoek wordt uitgevoerd, alle omstandigheden van het geval in rekening worden gebracht en het proportionaliteitsbeginsel wordt gerespecteerd.

"Het proportionaliteitsbeginsel of evenredigheidsbeginsel krachtens hetwelk er een redelijke verhouding moet bestaan tussen meerdere met elkaar concurrerende belangen houden in dat beperkingen van een grondrecht in aan aantal situaties toegestaan zijn als er een redelijke verhouding bestaat tussen de ernst van de beperking of inmenging op het grondrecht enerzijds en de zwaarte van het belang van de legitieme doestelling anderzijds

In casu dient te worden besloten dat het opgelegde inreisverbod een inbreuk uitmaakte op het privé- en gezinsleven van betrokken en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent en derhalve dient te worden vernietigd .

Dat gelet op het voorgaande en de foutieve argumentatie zich baserend op onjuiste gegevens het inreisverbod disproportioneel is .

Dat echter verzoeker wel in aanmerking komt om geregulariseerd te worden op grond van zijn legaal verblijf gedurende al die jaren, zijn werk en zijn opgebouwd sociaal en economisch leven Dat in dit geval tevens een schending van de motiveringsplicht is aangezien in de zin van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vw. niet werd nagekomen aangezien ze stoelt op onjuiste gegevens en tegenstrijdig is

Dat in casu er wel een moeilijk te herstellen nadeel is aangezien hij hier zijn werk en gezinskern moet achterlaten artikel 8 Van het Europees Verdrag

Bovendien zou hij gescheiden zijn van zijn vrouw en ongeboren kind alsook zijn familieleden en dit zou dit tevens een schending uitmaken van artikel 8 EVRM

Dat hij zich tevens heeft geïntegreerd en vriendenkring heeft opgebouwd

Hij heeft hier derhalve een sociaal en economisch centrum opgericht in de zin van artikel 8 EVRM

Dat de verwijdering artikel 8 EVRM schendt;

Zodat, de verwijderingsmaatregel te dien einde onwettig is ;

Dat bovendien het inreisverbod van 3 jaar tevens artikel 8 EVRM schendt in die zin dat hij niet meer kan terugkeren zijn familie en zijn ongeboren kind"

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt wordt enerzijds gemotiveerd waarom de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere verwijderingsmaatregelen waarbij verwezen wordt naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet en wordt omtrent de duur van het inreisverbod gemotiveerd dat deze drie jaar bedraagt in essentie omdat verzoekende partij geen enkel wettelijk motief heeft om in België te verblijven en gelet op de hardnekkigheid van verzoekende partij om op illegale wijze in België te verblijven. Er wordt verder opgemerkt dat gelet op de specifieke elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Voorafgaand hieraan wordt gemotiveerd omtrent de feitelijkeheden die verzoekers zaak kenmerken.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Zoals blijkt uit de bespreking onder punt 2 is het beroep gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk bij gebrek aan actueel belang nu het bestreden bevel volledige uitvoering heeft gekregen. Verzoekende partij meent wel dat deze beslissing onwettig was zodat dit ook

het bestreden inreisverbod aantast. De Raad wijst er evenwel op dat, voor zover verzoekende partij betoogt dat de twee vorige bevelen om het grondgebied te verlaten haar pas op de dag van de arrestatie werden betekend, dit op zich geen afbreuk doet aan de motieven waarom verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek, met name omdat zij, conform artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet in bezit is van de vereiste documenten om legaal in België te verblijven – hetgeen niet betwist wordt door verzoekende partij – en zij conform artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en aan een eerder inreisverbod. Dat de eerdere bevelen pas werden betekend op de dag van de arrestatie, doet geen afbreuk aan de illegale verblijfstoestand van verzoekende partij.

Het betoog van de verzoekende partij is aldus niet dienstig.

Verder blijkt uit de omstandige motivering van het bevel dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken.

Waar verzoekende partij betoogt dat er geen rekening is gehouden met haar relatie en ongeboren kind, merkt de Raad op dat verzoekende partij dit niet heeft verklaard tijdens haar gehoor door de politie op 7 februari 2018. Verzoekende partij verklaarde dat zij voornamelijk bij vrienden verblijft en geen vast adres heeft en al ongeveer 8 à 9 jaar in België te verblijven. Verzoekende partij kan bezwaarlijk verwerende partij verwijten dat er geen motivering is gegeven met betrekking tot haar verklaring van een 'zwangere vriendin', nu zij dit gegeven niet ter kennis had gesteld aan de verwerende partij.

In de nota met opmerkingen wordt er evenwel op gewezen dat verzoekende partij later, na haar arrestatie, voor het eerst melding maakte van een zwangere vriendin in België. Zij stelde tevens geen familie in het Rijk te hebben en geen nood aan medische behandeling te hebben. In de nota met opmerkingen wordt erop gewezen dat met deze elementen rekening werd gehouden nu de verwerende partij opmerkte dat ook aan haar vriendin een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 13 september 2017. Verzoekende partij dient een visum gezinshereniging aan te vragen bij de Roemeense diplomatieke vertegenwoordiging in India aangezien haar vriendin de Roemeense nationaliteit heeft. Verzoekende partij gaat er aldus aan voorbij dat ook haar zwangere vriendin geen verblijfsrecht heeft in België.

Verzoekende partij die meerderjarig is en die geen beschermenswaardig gezinsleven heeft op het Belgische grondgebied en waarvan niet blijkt dat zij enig medisch probleem heeft dat een terugkeer naar het herkomstland verhindert, kan aldus niet stellen dat enig gegeven opgesomd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet veronachtzaamd werd.

Verzoekende partij kan voorts evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat niet gemotiveerd wordt waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven, nu het bevel uitdrukkelijk het volgende vermeldt: *"De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen verdere pogingen (naast asielaanvraag 2011) ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten van 19.02.2013 en 25.04.2013 dat hem betekend werd dezelfde dag van de arrestatie. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 19.02.2013. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene heeft op 01.12.2011 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 12.03.2012.

Betrokkene ontving vervolgens op 26.03.2012 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen." In het bestreden bevel wordt aldus niet enkel verwezen

naar twee vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, van 19 februari 2013 en van 25 april 2013 en naar een inreisverbod van 19 februari 2013 maar ook omdat verzoekende partij geen gekend of vast verblijfsadres heeft, naast de asielaanvraag van 2011 geen verdere pogingen heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren en weigerde uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten van 26 maart 2012

Verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog dat het inreisverbod onwettig is omdat het bevel waarop het inreisverbod steunt onwettig zou zijn. Zoals uit de bespreking hierboven blijkt wordt geen onwettigheid van het bevel aangetoond. De verzoekende partij kan niet overtuigen dat het bestreden inreisverbod op kennelijke onredelijke of op foutieve gronden werd genomen. Verzoekende partij gaat er immers met haar betoog volledig aan voorbij dat zij hier reeds meerdere jaren illegaal op het grondgebied verblijft en dat zij weigert om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 maart 2012.

De verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij het op een bloot betoog houdt waar zij stelt dat zij een gezinskern heeft op het Belgische grondgebied. Zij stelt dat ze op hetzelfde adres verblijven maar dit blijkt niet uit het rijksregister, zo stelt de verwerende partij in de nota met opmerkingen. Bovendien verklaarde verzoekende partij zelf, aan de politie tijdens de arrestatie dat ze geen vast adres heeft en voornamelijk bij vrienden verblijft. Zij wijst op haar ongeboren kind, thans geboren kind maar legt geen akte van erkenning voor. Ten slotte wijst de verwerende partij erop dat ook aan haar vriendin een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 13 september 2019. Om beroep te doen op artikel 8 van het EVRM moet er sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin. Het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden, hetgeen verzoekende partij niet aantoont.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar familie op het Belgische grondgebied, toont verzoekende partij niet aan dat zij met betrekking tot haar familie een persoonlijke band heeft die voldoende hecht is.

Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij een beschermenswaardig familie- of gezinsleven heeft op het Belgische grondgebied. Een schending van artikel 8 van het EVRM in die zin kan niet blijken. Ook waar verzoekende partij nog aanvoert dat zij een vriendenkring heeft en dat zij geïntegreerd is, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich beperkt in de uiteenzetting van het middel tot algemene en geheel vrijblijvende beschouwingen en zij het bestaan niet aantoot van zodanig nauwe banden met België dat hiermee rekening had moeten worden gehouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het middel gericht tegen het inreisverbod is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN